

и той се възпламени, побѣлява, още повече омеква и казва: Слава Богу, освободихъ се отъ тежкитѣ условия на своя животъ!

Съвременнитѣ хора се запитватъ, защо идатъ тия голѣми страдания, отъ които главитѣ имъ побѣляватъ. Питайте варджията. Той е виновенъ. Той ви е турилъ въ пещьта си подъ силенъ огънь и казва: Ще любите! — нищо повече. Като ви превърне въ варъ, като ви избѣли, туря ви въ варницата, залива ви съ вода, докато свършено омекнете. Следъ това вие започвате да любите, да се радвате на живота. Варджията представя природата, която туря упорититѣ хора въ пещьта си и насила ги заставя да любятъ. — Ама азъ съмъ старъ човѣкъ, любовта не е за мене. Младитѣ нека любятъ. Природата не чува, тя не прави разлика между млади и стари. Тури те въ пещьта си и гледа, кога ще се опечешъ, кога ще се научишъ да любишъ.

Старитѣ хора сж актьори въ живота. Гледашъ дѣдото седи, въздъхва, сжди младитѣ. Той играе ролята на мждрецъ, който е надрасълъ нѣщата. Вътре въ себе си той казва: Ехъ, сега да съмъ младъ, зная, какъ да живѣя. Бабата седи въ другъ жгълъ и въздиша. Тя поглежда завистливо къмъ младитѣ и си казва: Луди-млади! — не знаятъ, какъ да живѣятъ. Въ себе си казва: Едно време и ние живѣхме като тѣхъ. Бабата е недоволна отъ живота на младитѣ, но кажи ѝ само, че може да се подмлади, тя веднага ще се развесели, ще пожелае да стане млада.

Преди години, когато правихъ изследванията си, дойде при мене една баба, 80 годишна, и ми казва: Синко, голѣми страдания имамъ. Виждамъ, че си ученъ човѣкъ, четешъ и тълкувашъ книгата на живота, но за младитѣ. Азъ съмъ стара жена, какво можешъ да ми кажешъ? Да ми кажешъ, че ще се ожения, това е невъзможно. Кой би хукналь подиръ мене, 80 годишна баба, като подиръ млада мома? Пъкъ азъ мога ли да услужвамъ на мжжъ? Едва себе си гледамъ. Наистина, поглеждамъ къмъ нея, нѣма съ какво да я утешишъ, нѣма какъ да я лѣкувашъ — цѣлата е разнебитена. Тогава се обърнахъ къмъ нея съ думитѣ: Бабо, въ моята книга има единъ параграфъ, който може да те обнадежди. — Кой е този параграфъ? Какво гласи? Да не би да ми препоръчвашъ да ходя на черкова. Ако е това, краката ми не държатъ. — Не, бабо, черковата е за младитѣ. Въ този параграфъ се казва, че и старитѣ хора могатъ да се подмладяватъ. — Така ли? Вижъ, това е интересна работа. Веднага